

[Kiusaamistarina](#)

Siitä on jo parisen vuotta kun olin pahasti kiusattu. Eli asiat on jo parempaan suuntaan. Olin kolmoselta kuutoseen kiusattu aika pahasti. Se oli jokapäiväistä. Mua haukuttiin vaikka miksi ja pilkattiin lähes kaikesta. Mun kiusaajat oli mun "kavereita" tai ne oli. Niitä oli kolme. Ne sotki mun hiuksia. Muistan, kun mulla oli valkoiset farkut ja se yks päätti sitten kävellä kurasta ja sitten potki mua niin että mun housut oli kurassa. Ja se sama heitti mua madoilla ja havuilla hiuksiin. Se yks kannusti ja yks autto. Ne kävi kimppuun ja mä en kestänyt sitä. Kävin itsekin kimppuun ja muistan että olin todella vihainen 6 luokalla. Olin täynnä vihaa.

Olen sellainen joka häpeää puhua tunteistaan. Olen aina pitänyt kaiken sisälläni. Kerran olin päiväkodissa ollut kiusattuna ja itkin kotona. Mun äiti katsoi televisiota ja se tuli huutaan mulle et "Oo nyt hiljaa en jaksa kuunnella tollasta ininää". Se oli se hetki kun en enään itkenyt ääneen. Lopetin sen siihen paikkaan ja itkin äänettömästi. Vain kyyneleet valuiivat mutta en päästänyt pihaustakaan. Eli siksi en kertonut äidille ja opettajille en myöskään koska pelkäsin ja ei se olisi auttanut. He sanoivat minulle että olen paha ihminen. Pari kommenttia on sellaisia jotka jäi pahastikkin soimaan korviin. Se menee näin että "Sua on kiva kiusata" ja "Se näyttää kivalta kun itket". Olin todella vihainen siitä.

Ne ei edes vielääkään näiden vuosien jälkeen tajua että he kiusasivat minua. Väittävät kivikovaan että he eivät kiusanneet minua vaan minä olin ärsyttävä ja että minä olin se paha tyyppi siinä. Tein väärin kyllä kun kävin kimppuun. He jopa väräsivät mukaan muitakin nuorempia 1-3 luokkalaisia. Heillä ei näytä olevan minkäänlaisia häpeän tunteita, koska kirjastossa he puhuivat kuinka ruma naamani on. Olin heidän vieressään. En tiedä ovatko he todella pahoja ihmisiä vai vain ajattelemattomia lievästi sanottuna. Minä häpesin itseäni pitkään. Häpesin sitä faktaa että olin vanhempi kuin 2 niistä. Toistin itselleni vain sanoja "Minä en voi itkeä muuten olen heikko". Joka ei ole totta. Itkeminen ei tee heikkoa. Itse olen pitänyt aina itkemistä heikkouden merkinä, en saisi ajatella niin, mutta niin minä ajattelin.

Olin todella vihainen silloin, olin yksin, ei ollut ketään. Lupasin kostoa. Olin vain täynnä vihaa. Olin väkivaltainen. On siis ihan normaalia olla vihainen, mutta nyt oon päässyt yli ja oikeestaan en enää muista mitään. En muista enään muuta kuin vain että itkin ja se sattui helvetisti. Ja että olin vihainen. Anteeksi anto oli todella vaikeaa, anteeksi voi antaa ja kannattaa, hyväksyä ei tarvitse. Lopulta unohdin kaiken. Kiusaamisesta voi selvitä. Itsemurha ei ole koskaan ratkaisu. Luota ja usko itseesi. Sinun täytyy vain hyväksyä itsesi, vain sillä on merkitystä. Älä anna kenenkään kävellä ylitsesi. Älä luovuta, vaan taistele ja pysy vahvana.

Olin ujo, mutta pääsin ujoudestani. Mutta en osaa tehdä kavereita ja oon ollut nyt ilman kavereita. Esitän että tykkään olla yksin, oikeasti en osaa lähestyä eikä mua huoli kukaan. Olen saanut kuulla

olevani ruma niin monesti, mutta nyt vihdoinkin olen ymmärtänyt että ehkä en olekkaan niin ruma kuin minulle aina sanottiin. Pääasia on että hyväksyn itseni ja että en välitä muiden negatiivisista ajatuksista minusta. Sen opin eräältä. Olen vihdoinkin löytänyt hyviä puolia itsestäni. Olen itsevarma ja itsetuntoni no se nyt välillä laskee.

Haluatko kuulla maailman tyhmimmän jutun?? Koska he olivat minun kavereitani ja ainoita jotka minulla oli. Mä hengasin niiden kanssa ja hengaan vieläkin... Emme todellakaan ole kavereita enää, tuon kaiken jälkeen en huolisi heitä kavereiksi. Tarviin vain seuraa. Aina kun hankin uuden kaverin niin se menee pieleen. Enkä uskalla lähestyä ketään kaverimielessä. Vapaa-ajan oon kotona. Mulla olis aina aikaa.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/kiusaamistarina>